

SVETI JOŽEF — ŠMARTIN PRI KRANJU (FACIJEVA DELAVNICA IZ SREDE 18. STOL.)

MAREC 1943-XXI

DOBRE KNJIGE

Daj mi svoje srce. Knjiga za dekleta. Napisala J. Gery, prevedla Marija Gunde. Dobi se v Ljudski knjigarni broširana za 25 lir, vezana za 35 lir. — Knjiga obravnava v obliki živahne zgodbe vsa tista življenjska vprašanja, katera mlade deklice najbolj mučijo in begajo. To so vprašanja, ki so strahotno usodna, ako je dekle nanje odgovorila napačno, obenem pa vprašanja, ki se jim nobena mlada duša izogniti ne more. Zato našim dekletom ne moremo knjizice dovolj topla priporočiti. Vzemite in berite!

Tvoja maša in tvoje življenje. Drobna knjizica uči, kako bodi pri sv. maši, da ti ta največja molitev našega življenja ne bo dolgočasna, pač pa studenec največjega dušnega in telesnega blagoslova. Knjizica je izšla v mnogih drugih jezikih v več 100.000 izvodih, dokaz, da je pouk, ki ga daje, jasen, lahko umljiv in sadonos. Knjizica je izšla v dveh izdajah. Večja izdaja obsega poleg pouka tudi besedilo svete maše v čast presv. Srcu Jezusovemu, kakor jo moli duhovnik in z njim vred ljudstvo. Ta izdaja stane broširana 6 lir, vezana v platno 14 lir. Manjša izdaja pa obsega samo pouk u udeležbi pri sveti maši in stane 2,50 lire. Dobi se v Ljudski knjigarni.

Rožni venec bl. Device Marije. Priredil dr. Vrečar Ivan. Mati božja je v Fatimi prav posebno priporočala molitev rožnega venca. Rožni venec pa je predvsem premišljevalna molitev, to se pravi, da obenem z ustno

molitvijo premišljujemo tudi skrivnost, ki je na vrsti. To pa zlasti za preproste ljudi ni lahko, dasi prav ta način naredi molitev rožnega venca prijetno. — Pričujoča knjizica molivcu pri tem premišljevanju pomaga. Za vsako skrivnost vseh treh delov rožnega venca nudi prav kratke misli, katere naj premišljujemo med tem, ko molimo deset zdravamarj. Cena 2 liri.

Grob ob Donavi. Ta naslov ni srečno izbran za knjizico, ki bi jo lahko naslovili n. pr. »Druga Terzija Det. J.« ali podobno. Grobov ob Donavi je na milijone. Ta grob, ki krije telesne ostanke izredne ljubljenske božjega Zenina, je pa grob svetnice, ki bo po vsem soditi priglašena med blažene. Kdo je ta junaški zgled popolnosti in ljubezni božje? Skromna gosposdična, pozneje salezijanka Adela Bogner (Marija Margareta). Rodila se je leta 1905., umrla 1933 kot sestra Marija Margareta in kot prva ogrska sestra, ki je živevala v redu »Marijinega obiskanja« (salezijank) v samostanu Thurnfeld (Hall) na Tirolskem in prišla pozneje kot soustanoviteljica samostana v Erdu blizu Budimpešte. — Knjizico so sestavile po francoskem izvirniku sestre Marijinega obiskanja, ki so postale znane tudi nam Slovincem, saj so po toku razmer slovenske tovarišice ustanovile začetni dom tudi v Ljubljani. — Poseben namen teh sester je, da sprejemajo tudi žene in dekleta, ki zaradi slabotnega zdravja ali visoke starosti

ne morejo stopiti v noben strožji red. — Red je kontemplativen, vendar sprejemajo sestre z višjim dovoljenjem tudi vzgojo mladine in vodijo domove za preskrbo starih žena. — Vse te stvari so pojasnjene tudi v zgoraj imenovani knjizici, ki se naroča: Sestre Marijinega obiskanja, Ljubljana, Mestni trg 5/II. Cena 6 lir.

Misijonar Jernej Mózgan. (Mohorjeve knjiznice št. 119. Spisal Fr. Kotnik.) Lep donos k zgodovini katol. misijonstva v pogledu na sodelovanje slovenskih apostolskih mož. Slovenski misijonar J. Mózgan se je rodil v Zelezni Kapli l. 1823. Umrl je kot misijonski duhovnik v deželi rodu Kik, na misijonski postaji sv. Križa ob Beli reki sredi Afrike, dne 24. jan. 1858. — Mózgan je bil sodobnik in sovrstnik apostolskega vikarija dr. Ignacija Knobleharja, poln misijonske gorečnosti, priljubljen pri svojih zamorcih in še bolj pri svojih sobratih-tovariših. Knjizica popisuje zanimive dogodke iz njegovega življenja v zvezi s podatki, o drugih njegovih sodelavcih, zlasti o našem Knobleharju, ki so ga z Mózganom vred cenili in spoštovali razni evropski raziskovalci notranje Afrike.

»Oče domovine«. To pot je izšel v »Rakovniški knjiznici« (217-218), opis svetniškega življenja moža, ki so mu švicarski rojaki nadeli ime »Oče domovine«. Veliki svetnik Nikolaj de Flüe je po času in kraju nekoliko odmaknjen od nas (†1487), pa je bilo njegovo življenje tako polno nenavadnih presenečenj, da knjizice ne odložiš, dokler je ne prebereš.

P LJUDSKA OSOJILNICA

zadruga z neomejenim jamstvom, v lastni palači v Ljubljani, Miklošičeva 6, nasproti hotela »Union«

sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodneje obreštuje, daje posojila na vknjižbo in proti poročitvu. Posojilnica je bila ustanovljena 1895. leta

V LJUBLJANI

M. Elizabeta, O. S. U.:

Največji trenutki

*Blaženih juter trenutki največji:
Mašnik nad čudežem božjim strmi:
križani Jezus je v rokah njegovih,
v kelihu kaplje rešilne krvi ...*

*Ginjen povzdigne hostijo belo,
kelih povzdigne z rešilno krvjo:
milosti morje se zlije na zemljo,
viri nebeških dobrot se odpro.*

*V veri te molim, trpeči Zveličar,
gleдам pribite roke in noge,
trnjevo krono, usnince žejne,
bledo obličje, odprto srce ...*

*Nedoumljiva je tvoja ljubezen:
sleherno jutro iz rajskih višav
stopiš med svoje, da s srcem odprtim
zemlji ponudiš svoj prvi pozdrav.*

*Nedoumljiva je tvoja ljubezen:
z žebli napisal v krvavo si dlan
vsako daritev na naših oltarjih,
vsak obhajilni presrečni moj dan ...*

Franc Koretič:

O MARIJA, O MARIJA, materno imaš srce

Na vrtu je sedela mati s štiriletno hčerko na kolenih. Bistre, čisto materi podobne oči so švigale sem ter tja, prva modrost je pa zvedavo opraševala: »Povej mi, mama, kje pa je Bog dobil toliko in tako različnih barv, da je z njimi tako lepo pobarval vse te rožice na našem vrtu in po sosedovih travnikih?« — »Veš, ljubi Bog se je v nebesih samo malo nasmehnil in že so se prikazale iz zemlje cvetke vseh mogočih pestrih barv.« — »Pa še to mi povej, ali je res Bog naredil vse to, kar vidimo?« — »Prav vse, otrok moj, je delo njegovih rok: zemlja in sonce in mesec in luč in voda in ljudje in živali in rastline.« — »In tvoje srce tudi, mamica?« — »Seveda, otrok moj!« — »Oh, veš kaj, takrat bi bila pa rada zraven, ko je Bog ustvarjal tvoje srce. Zdi se mi, da je bilo še za ljubega Boga težko delo narediti tako dobro srce, kot je tvoje, da boljšega ni na vsem svetu ...«

Prav je uganila otroška modrost. Najlepše in najgloblje povedke in pesmi pri vseh narodih govorijo o ljubezni materinega srca. A pri vsem in še tako lepem opisovanju so v njem še vedno nepreiskane in nedoumljive globine ljubezni, tople, iskrene, neugasne. Ljubezen ženina do neveste je močna, toda ljubosumna; ljubezen bratovo dostikrat greni zavist; v otroški ljubezni tli neredko iskra upora; ljubezen prijatelja je kaj rada oskrunjena s prevaro. Materino srce pa ljubi zares, ne pozna sebičnosti, ne misli hudega, vse veruje, vse upa, na vse misli, vse opravičuje, se nikoli ne postara, nikoli ne mine.

Marija pod križem

Kamnik - Kalvarija
(1. pol. 18. stol.)

Sv. Janez Evang. pod križem

Marsikdo je že ob zadnji, končni bilanci življenja ugotovil, da je v vsem njegovem življenju bilo samo eno srce, ki ga je resnično in nesebično ljubilo: srce materino.

Od kod ta ljubezen materinega srca? Vsaka resnična ljubezen je božjega izvora. Ko je iskal evangelist Janez besedo, da bi z njo izrazil najgloblje bistvo Boga, je dejal: »Bog je ljubezen« (1 Jan 4, 8). Eno iskro te ljubezni je Bog zajel iz neizčrpljivih globin svojega bistva in jo položil v materino srce, ki je ravno v tej ljubezni čudovito delo in odsev božje ljubezni.

Če je tako že pri navadni materi, koliko ljubezni je moral Bog vliti šele v tisto Srce, ki naj bi z materinsko ljubeznijo objemalo Sina božjega in vse neštetilne otroke velike božje družine. Prav je imel pisatelj Silvio Pellico, ko je zapisal, da je Marija edinstveni misterij božje ljubezni.

Glavni studenec Marijine materinske ljubezni je njena ljubezen do Boga. V Marijinih očeh je Bog edini, ki je velik, ki je oreden vse ljubezni. Njega je objela z vso močjo in ljubeznijo svojega srca. »Moj duh se raduje v Bogu«.

je lahko govorila ne samo v prekipevajočem veselju, ko je zagledala svojo sorodnico, ampak tudi, ko je delala na dvorišču nazareške hiše ali šla s sosedami po vodo k studencu ali je bila na poti v Jeruzalem ali v veseli družbi na ženitnini v Kani... Kakor ogenj pošilja svoj plamen vedno le na kvišku, tako se je tudi vse Marijino mišljenje in holenje neprestano obračalo le k Bogu. »Moja gibalna sila je ljubezen moja: ta me nosi, kamor se koli nosim,« bi mogla reči Marija še z večjim veseljem kot je to zapisal o sebi sv. Avguštin (Izp. XIII, 9).

Marijino Srce je kot nobeno drugo vzljubilo Ljubezen, ki večno gori in nikoli ne ugasne, zato tudi z ljubeznijo brez primere ljubi človeške otroke. Vedno in povsod je tako, da se prava ljubezen do Boga sama od sebe prelije v ljubezen do bližnjega. Kako to? Resnična ljubezen do Boga je celotna, danes bi rekli totalna. To pomenja, da obsega vse, kar sploh je. Posameznega človeka lahko ljubimo ne glede na druge ljudi. Ako pa ljubimo Boga, mora ta ljubezen obsegati njega in njegovo delo. V njegovem stvarstvu pa je na prvem mestu človek, ustvarjen po

podobi in sličnosti božji. Pa ne samo en človek, temveč vsi ljudje, vse človeštvo, čeprav ne vsi enako. Apostol ljubezni je zapisal: »To zapoved imamo od Boga, da naj, kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata« (1 Jan 4, 21).

Marijina ljubezen do Boga je neizmerna, zato tudi njena materina ljubezen do človeških otrok ne pozna meje. Morje se popije, Marijina ljubezen nikdar. »Jaz sem že tolikrat zajemal iz tega studenca,« je rekel sv. Vianney, »da bi že davno v njem nič ne ostalo, ako bi ne bil neizčrpen«. Umljivo. Ljubezen se meri po meri milosti. Stanje milosti je najbolj zanesljivo kazalec ljubezni. Marijina duša pa je polna milosti, Marijino Srce polno ljubezni.

Drugi vir Marijine materine ljubezni do človeških otrok je njena ljubezen do Jezusa. Marijinemu Srcu je bil Jezus vse. Ljubila ga je kot božjega in svojega Sina in ta ljubezen je vodila in usmerjala vsako njeno misel, vsako besedo, vsak utrip srca Jezusu v veselje. Ko je kot mati imela Jezusa v naročju, ko je dvigala njegove rokice, izgovarjala njegovo ime, skrbela zanj v Nazaretu in ko ga je spremljala na njegovi križevi poti, sta se njena materina ljubezen in ljubezen do Boga zlili v eno. Srce, ki je z vso ljubeznijo objelo Jezusa, objema z isto ljubeznijo tudi nas, ki smo udje Jezusovega skrivnostnega telesa. Marijina ljubezen do Odrešenika se sama od sebe preliva v ljubezen do odrešenih. Ljubezen do Provojenca je ljubezen do njegovih bratov in sester.

Nadaljnji studenec Marijine materine ljubezni do nas je njena velika ljubezen do Jezusove dragocene krvi, ki jo je pretil v naše odrešenje. In ta odrešilna kri Jezusova je začela izvirati v brezmadežnem Srcu Marijinem. Ne moremo si misliti, da ne bi Marija z vso ljubeznijo ljubila duš, ki se na njih kakor rdeč rubin iskri kapljica krvi njenega Srca in Srca njenega in božjega Sina. Vsi smo bili odkupljeni z Jezusovo krojo, zato je tudi vsem in vsak čas odprto materino Srce Marijino. Vse želi osrečiti ne samo za nekaj minljivih trenutkov, ampak za vso večnost. Ljubila nas je, ko zanj še vedeli nismo, ljubi nas, ko se v svoji nespametni neubogljivosti odmaknemo od nje in njenega Sina. Zemska mati otroka, ki ji nagaja in jo žali, kaznuje, Marija pa noče kaznovati in soditi, ampak samo reševati in pomagati.

Velika in lepa materina ljubezen Marijina pa izvira končno tudi iz bolečine njenega Srca. Sina božjega je rodila v veselju, človeškim otrokom pa je postala mati v trpljenju, ki je pa njeno materino ljubezen še povečalo. Veliko je trpela Marija. In za koga? V zadoščenje za svoje grehe gotovo ne, saj ni šla nikdar niti senca greha preko njene čiste duše. Trpela je za svoje otroke, da bi jih rodila za nebesa. V bolečinah in trpljenju nam je postala Mati velike in lepe ljubezni.

Kako tolažilna misel, da ima Marija materino srce tudi za vse otroke velike božje družine na zemlji. »Ljubezen misli na vse,« je rekel puščavnik Pavel sv. Antonu, ki ga je obiskal v njegovi samoti. Lepše ni mogel povedati, kaj je delal v puščavi skoraj sto let. Tudi Marijina ljubezen misli na vse. Misli na pravične in svete duše, pa tudi na najpečje grešnike. Svojo materino roko jim podaja v pomoč, da se dvignejo iz mlakuže, v katero so zabredli... Misli na vse, ki hodijo po križevi poti: telesno bolne, uboge in zapuščene in sestradane doma in na tujem... Misli na vse stiske, ki jih prestaja današnji človek v strahu za svoje življenje pa še bolj za življenje svojih dragih. Misli na vse to, ker je tudi sama prestala nekaj podobnega, ko je bežala v Egipt in se skrivala, da je niso našli Herodeževi sli in da je niso izsledili vohuni... Ljubezen Marijina misli na vse ubogo človeštvo, venčano s trnjevim vencem... Misli na milijone zemskih mater, ki drže v naročju mrtvega sina, morda mučenca, kakor ga je držala ona sama... Misli na tisoče borcev, ki so zastavili svoje življenje za zmago resnice in pravice.

»Ljubezen misli na vse.« Marija misli tudi na tiste nesrečne narode, ki Boga nenehoma žalijo in so v nevarnosti, da jih Bog zbrise z zemeljskega površja. V svoji materini ljubezni jih je prišla sama svoje otroke ne kaznovat,

ampak svarit in klicat k pokori. Obenem jim je pa tudi odprla tajnosti božjih načrtov, da se še lahko rešijo, ako se posvete njenemu brezmadežnemu Srcu in na prve sobote v mesecu pristopijo k spravnemu sv. obhajilu. Kot bi hotela reči: »Kdor mene najde, najde življenje« (Preg 8, 35).

Tudi naš slovenski narod kliče in vabi. Storimo vse, kar nam naroča materino Srce, da bo Marija z večnimi črkami vpisala tudi naš narod v »knjigo življenja« in ta opis potrdila z božjim pečatom.

PRIPRAVA NA POSVETITEV

Janez Filipič

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ MARIJINEMU SRCU ♥ ♥

Blaženi Grinjon Montfortski nam podaja v svojem nauku o pravi pobožnosti do Matere božje daljše navodilo, kako naj se tisti pripravijo, ki se hočejo posvetiti Jezusu po Mariji.

Naš škof pa nam kot pripravo na posvetitev vse škofije Srcu Marijinemu, ki bo koncem majnika letošnjega leta, posebej priporočajo pobožnost peterih prvih sobot. Pogoji te pobožnosti so bili objavljeni v Pastirskem listu v decembru lanskega leta; potrebno pa je, da si jih zopet in zopet pokličemo v spomin. So pa sledeči:

1. Spoved. Lahko jo opravimo 8 dni pred prvo soboto ali 8 dni pozneje, samo da na soboto vredno prejmemo sveto obhajilo. Sicer pa na splošno na prvo soboto spovedi ne bo treba, ker jo opravimo že za prvi petek, samo toliko se moramo žrtvovati, da še v soboto gremo k sv. obhajilu.

2. Zadostilno sv. obhajilo za prve sobote moramo prejeti s tem namenom, da zadoščujemo za nešteta žaljenja, storjena božjemu veličastvu in Srcu Marijinemu. Za odpuščanje teh žaljenj ni boljšega pripomočka kot darovati Boгу v spravo sveto hostijo, hraniti se z živim kruhom, ki daje življenje. Samoposebi se razume, da morejo tisti, ki so prejeli prvi petek sveto obhajilo, pristopiti k mizi Gospodovi tudi v soboto.

3. Rožni venec. Marija je v Fatimi večkrat poudarila vsakdanjo molitev sv. rožnega venca. »Pobožno molite slednji dan sveti rožni venec s tem namenom, da zavlada mir na svetu,« je govorila trem pastirčkom. Naročila jim je tudi, da naj pri vsaki desetki dosta-

vijo besedam: Čast bodi Očetu še tele besede: »Moj Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.« Svojo željo, da bi pogosto molili rožni venec, je Marija še posebej izrekla dne 13. oktobra 1917, ko je slovesno razodela svoje ime, nekoč: »Marija presvetega rožnega venca sem.« Pa saj vemo, da je Marija tudi že v prejšnjih časih in zlasti še v prikazovanjih v La Salette in Lurdu razodevala svetu, kako ljuba ji je ravno molitev svetega rožnega venca. Ob tej molitvi nam namreč stopajo pred oči radosti, pa tudi njene bridkosti. V prikazovanjih v Fatimi je pa naglasila, da bi molili sveti venec predvsem zato, da zadoščujemo za žaljenja, storjena njenemu prečistemu Srcu.

Prav zato naj bi po navodilih sv. očeta za vsako prvo soboto v mesecu določili še kak poseben namen n. pr.:

prvo soboto: v zadoščenje za običajna bogokletstva,

drugo soboto: v zadoščenje za sramotivne od strani krivovercev,

tretjo soboto: v spravo za bogoskrunske žalitve in napade v tisku,

četrto soboto: za žalitve zaradi nezadostnega spoštovanja svetih podob,

peto soboto: v zadoščenje za zanikrnost, ker se premalo zatekamo za pomoč k Mariji, ki je srednica vseh milosti.

4. Premišljevanje sv. rožnega venca. Na ljubezniv način nas zopet Marija sama vabi, da bi bili v duhu z njo združeni četrto ure v premišljevanju sve-

Naše najlepše gotsko križanje (l. 1470). Podzid pri Trojanah

tega rožnega venca. To premišljevanje moremo opraviti sami zase ali pa skupno v cerkvi. Najprikladneje je, da je ob prvih sobotah pred mašo s skupnim zadoštilnim sv. obhajilom četrturen nagovor za skupno premišljevanje, med mašo pa se moli en del rožnega venca.

5. **Zadoščevanje** za kletve, sramotjenja in vse žalitve, s katerimi hudobni ljudje žalijo Srce Marijino. Ta zadoščevanja zopet lahko opravljamo skupno z drugimi ali pa sami zase. Ponavljamo lahko v zboru z drugimi ali sami zase: Hvaljeno bodi ime Device in Matere Marije! — Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje!

7. **Pokora.** Že takoj pri prvem prikazovanju je Marija razodela trem pastirčkom željo, da naj bi prinašali prostovoljne žrtve in naj bi sprejeli vsakršna spokorna dela nase, ki bi jih Gospod tirjal od njih v zadoščenje za toliko grehov, s katerimi se žali božje veličastvo in prečisto Srce Marijino.

Posebej pa jim je pri tretjem prikazovanju znova zabičala: »Žrtvujte se za grešnike in ponavljajte pogosto zlasti tedaj, kadar izvršite kakšno žrtev: »O Jezus, naj bo to iz ljubezni do tebe, za spreobrnjenje grešnikov in v zadoščenje za žaljenja, ki se gode prečistemu Srcu Marijinemu!« Dne 19. avgusta jih

je zopet spodbujala, da bi veliko molili in se v mnogočem zatajevali; končala je to naročilo z besedami: »Molite, molite veliko in žrtvujte se za grešnike. Vedite, da se veliko duš pogublja, ker ni nikogar, ki bi zanje molil in se žrtvoval.«

Molitev so trije pastirčki takoj razumeli in se navdušili za rožni venec. Pokore pa v začetku niso razumeli. Kmalu pa so dobili razsvetljenje in so postali junaki zatajevanja. Vedno so našli nove načine: lakota, žeja, trpljenje, bolezen.

Molitve in žrtve pa naj bi prinašali tudi mi v duhu sprave in zadoščevanja. Prilike za take žrtve nam ne manjka. Mnogo jih nam nudijo časovne razmere, v katerih živimo. Druge, katerim se ne moremo izogniti, nam pošilja Bog v svojih nedoumljivih sklepih. Zopet druge si sami izberemo po svojem lastnem nagibu in preudarku. Jasno je, da bodo te žrtve toliko večje in toliko številnejše, kolikor večje bo v nas hrepenenje, da si naklonimo z njim ono božje usmiljenje, ki naj rešuje duše ljudi in privede človeško družbo do duhovne obnove.

Kdor še ni začel v januarju opravljati pobožnost prvih sobot, lahko začne v katerem koli mesecu. Čim preje, tem bolj moremo upati, da nam bo Bog olajšal kazni in nam prizanesel z najhujšimi preskušnjami.

ČEŠČENJE SRCA MARIJINEGA

Ko je sv. oče Pij XII. 30. oktobra 1942 posvetil vse človeštvo brezmadežnemu Marijinemu Srcu, je dal pobudo, da bi se posvetile Marijinemu Srcu posamezne škofije, župnije in društva. Verniki naj bi poslej poleg presv. Jezusovega Srca tudi s posebno pobožnostjo častili brezmadežno Marijino Srce.

In res se je ta pobožnost začela zopet širiti po svetu. Že 8. decembra 1942 je posvetil ljubljanski škof brezmadežnemu Marijinemu Srcu vse ljubljanske dijaške Marijine kongregacije. V nedeljo 30. maja 1943 se pa bodo vsi verniki ljubljanske škofije v stolni cerkvi posvetili Marijinemu Srcu.

Pa utegne kdo vprašati: Ali je to nova pobožnost? Na to moramo odgovoriti: Ne, saj je bila bratovščina Marijinega brezmadežnega Srca v Rimu vpeljana že l. 1668. in je bilo do l. 1743. že 84 bratovščin tega imena ustanovljenih. Zaradi vojnih časov in francoske revolucije je bratovščina začela pešati, dokler se ni leta 1836. zopet prebudila, in sicer na Francoskem v Parizu v župni cerkvi Marije Zmagovalke. Tudi v Ljubljani je bila vpeljana pred 91 leti pri Sv. Petru, kmalu nato v Mengšu, leto pozneje (1853) pa na Bledu. Še bolj se je ta bratovščina začela širiti l. 1854., ko je tedanji šempetrski kaplan Luka Jeran izdal molitvenik: Srce Marije prečiste Device.

Pisatelj nam v uvodu razlaga namen bratovščine, potem pa nam pojasnjuje njen začetek. Mož, ki ga je božja Previdnost izbrala v ta namen, je bil Dufrique Dejenettes (Difriš Deženet), župnik cerkve Marije Zmagovalke v Parizu.

Pariz je bil v l. 1830—1840 ognjišče prekucij in pregreh. Sovraštvo do svete Cerkve in do njenih služabnikov je tako naraslo, da se duhovniki v svojih duhovniških oblekah v javnosti še prikazati niso smeli. Župna cerkev Marije

Zmagovalke je bila ob nedeljah in praznikih skoraj prazna kljub temu, da je imela župnija tedaj (1836) do 27.000 duš. L. 1835. se je razdelilo samo 720 hostij. Sv. popotnice sploh ni nihče več prosil. Župnik je bil pobožen in goreč, pa njegova vnema ni dosegla nobenega uspeha. Nazadnje je bila župnikova molitev, da bi se Bog usmilil njegove župnije, vendarle uslišana.

Ko se je že pet let trudil, da bi vnel srca svojih župljanov z ognjem božje ljubezni, je 3. decembra 1836 maševal pri oltarju, ki ga je pozneje namenil Srcu Marijinemu. Sam piše: Moje srce je bilo potopljeno v globoko žalost, kar mi pride misel, da naj svojo župnijo posvetim brezmadežnemu Srcu Marijinemu, da bi po njeni priprošnji dosegel spreobrnjenje grešnikov. A to misel sem opustil, ker se mi ni zdela primerna. Pa se je zopet povrnila in me motila. Prosil sem Boga, naj mi jo odvzame, da bom mogel nemoteno opraviti sv. daritev. Pa zastoj! Še živahneje se je ponovila. Mislim sem si, morda bo pa vendar kak srečen uspeh. Zato sem sklenil, da vendarle poskusim. Doma sem začel sestavljati pravila za bratovščino brezmadežnega Marijinega Srca. Nisem torej jaz začetnik bratovščine Marijinega Srca, ampak Bog, ki me je po svojih navdihih za to spodbujal. Boga in Marijo pa moram prositi odpuščenja in moram priznati, da nikdar nisem mislil na češčenje Marijinega Srca, čeprav sem od mladih dni Marijo častil in sinovsko ljubil.

Pravila sem 10. decembra 1836 škofu v potrjenje predložil in dobil takoj odobrenje. Tretjo adventno nedeljo sem s pobožnostjo pričel. Po pridigi sem namreč oznanil, da bo začetek te pobožnosti zvečer ob sedmih. Ker je bilo pri pridigi le malo ljudi, nisem imel mnogo upanja za srečen uspeh. Kako sem se pa začudil, ko zagledam zvečer v cerkvi mesto navadnih 50 do 60 ljudi kar

19. marca:

Sv. Jožef

Leop. Layer, Zasip

400 do 500, kolikor jih je bilo komaj ob največjih praznikih. In ko sem pri litanih molil: »Pribežališče grešnikov«, so ljudje sami to prošnjo trikrat ponovili.

Bil sem ginjen. V znamenje, če je Bogu ta pobožnost všeč, sem ga natihoma prosil, naj mi pomaga za spreobrnjenje velikega trdovratnega grešnika, ki ga hočem drugi dan obiskati. Ta mož je bil minister in po brezbožnih modroslovcih ves zbehan. Imel je že 80 let in ni hotel o sv. zakramentih nič slišati. Duhovnik ga je že desetkrat obiskal, pa ga niti do sebe ni pustil. Zdaj pa duhovnik ni hotel oditi, zato so ga vendar k bolniku pustili. Ko vstopi, ministra prijazno pozdravi in spregovori nekaj vljudnih besed. Bolnik pa reče: Gospod oče, blagoslovite me! Ko mu duhovnik to željo izpolni, de bolnik: »Kako me veseli vaš obisk. Ker sem oslepel, vas

sicer ne morem videti, čutim pa vašo pričujočnost. Od kar ste tu, čutim mir in srečno veselje, kakršnega še nisem imel.« Lahko ga je bilo pripraviti na prejem sv. zakramentov. Živel je še nekaj mesecev spokorno in v ljubezni božji. Spokorjenje tako trdovratnega grešnika je bil dokaz, da je vpeljana bratovščina Boгу prijetno delo.

To se je v župniji kmalu spoznalo: Ljudje so začeli pridneje cerkev obiskavati in zakramente prejemati. Že leta 1858. je bilo 12.000 sv. obhajil. Dušno in telesno zdravje se je v župniji zboljšalo. Bratovščina je bila l. 1838. povzdignjena v mater-bratovščino, s pravico snovati podružnice po vsem svetu.

Bratovščina se je čudno hitro širila. Že v nekaj letih je imela 200 podružnic, l. 1881. pa že 10.000 in nad 18.000.000 udov.

25. marca: Marija ob angelovem oznanjenju. Oltarna slika v Gruberjevi kapeli v Ljubljani

Glavni namen bratovščine je češčenje Device Marije zlasti njenega brezmadežnega Srca, krepljenje krščanskega življenja in spreobračanje grešnikov na priprošnjo Device Marije.

Ko Marijino Srce častimo, si mislimo njene nadzemelske čednosti, njeno božjo ljubezen in njene želje, da bi se vsi ljudje zveličali.

V Ljubljani sta se že pred ustanovitvijo te bratovščine pri Sv. Petru najbolj trudila zanjo g. Ignacij Bernbacher in frančiškanski zakristan brat David Čepon. Leta 1851. je škofijstvo dovolilo ustanovo te bratovščine pri Sv. Petru v Ljubljani (20. decembra), pravilno ustanovljena pa je bila 29. februarja 1852. V ljubljanski stolnici pa je bila bratovščina vpeljana 2. dec. 1874 pri oltarju Naše ljube Gospe presvetege Srca. Že v prvih 10 letih je bilo priglašanih okrog 200.000 članov. Člani so deležni mnogoterih odpustkov, ki jih našteva sprejemnica.

Janez Langerholc:

OB 14 STOLETNICI SMRTI SV. BENEDIKTA

Ko se pojavi po naših pratikah čas pomladi, takrat praznuje svet čas smrti sv. Benedikta; to se pravi dne 21. marca vsakega leta.

Sv. Benedikt je bil rojen krog l. 480. v Nurziji v Italiji, študiral je v Rimu, kjer je spoznal propast in gnilobo takratnega časa, zato je Rimu dal slovo, odšel v samoto in po poročilih umrl 21. marca 543 v samostanu na Monte Cassino. V naših krajih je znan po samostanu Sv. Pavla na Koroškem, kjer so bili do zadnjega časa njegovi redovni sinovi, benediktinci. Včasih so imeli tudi samostan v Gornjem gradu.

Nemalokrat berete med pisanji o odpustkih tudi besedo o križu sv. Benedikta. O tem križu naj vam nekaj besedi napišem. Križ sv. Benedikta je prav za prav svetinjica, dolga 6 cm, široka pa 5 cm.

Na prednji strani je podoba sv. Benedikta. Sv. Benedikt drži v levi roki križ, njegova desnica pa drži »Pravilo«,

ki obsega navodilo za življenje njegovih redovnikov. Ob nogah ima na levi opatovsko mitro, ob desni pa krockarja, ki je, kakor pove legenda odnesel zastrupljen kruh od svetnika proč v kraje, kamor ljudje ne zahajajo, v divjino samotnih krajev. Ob levi strani ima besedilo CRVX S. P«. ob desni pa »BENEDICTI«, kar bi se reklo po naše »Križ sv. očeta — Benedikta«.

Na zadnji strani je pa malteški križ. Na vrhnjem robu je simbol Jezusovega imena. Na daljšem tramu križa so črke, ki se križajo s črkami počeznega trama. Večji tram ima črke CSSML, počezni pa NDSMD. »S« je seveda v obeh križajočih se vrstah samo eden.

Kaj naj pomenijo te črke?

Razlagalci pravijo, da pomenijo in značijo tole latinsko besedilo:

Crux Sancta Sit Mihi Lux (deblo)

Non Draco Sit Mihi Dux (počezni tram, kar bi se reklo po naše: Sveti križ mi bodi luč, naj mi ne bo zmaj (ki po-

Odbor Marijine družbe ZAPISKI

Tu in tam se sliši pritožba, da so naše družbe le preveč samo sprejemajoče in premalo dejavne. Člani pač poslušajo in sprejemajo, a premalo sami sodelujejo. Pogosto pa pada ta očitek še posebej na družbeni odbor.

V pre mnogih krajih je namreč družbeni odbor le na papirju. Prepogosto je slabič brez vsake dejavnosti in pobude. Večkrat je tudi število predstojništva premajhno. Že v tem oziru bi morali imeti pred očmi § 18. splošnih pravil Marijinih kongregacij: »Za pomoč voditelju v vodstvu in upravi družbe je odbor družbenikov, v katerem so redno: načelnik (prednik, prefekt), dva namestnika (asistenta), tajnik, šest ali tudi več svetovalcev, poučevalec novincev in blagajnik. Ti

Svetnik vzgojil svetnika.

Predlanskim smo si bili nadeli nalogo, da ne bomo mirovali, dokler ne bo izvršeno delo za beatifikacijo svetniškega škofa Baraga. Na to nalogo ne smemo pozabiti. Zato bomo po možnosti še naprej priporočali to zadevo Bogu. Verniki naj se pa zlasti v teh hudih časih obračajo za posredovanje k našemu zagovorniku Baragu.

Že ob stoletnici rojstva Friderika Baraga je »Venec« zapisal o njegovem svetniškem življenju: »Kakor je sv. Alfonz Ligvorski osebno vzgojil sv. Klementa Dvorka, tako je le-ta Alfonzovo dediščino vcepil Baragu v srce.«

Da nam bo ta trditev razumljiva, pokličemo v spomin, da je bil Baragu, ko je študiral na Dunaju,

meni satana) vodnik ali lepo v verzih povedano:

Sveti križ, ti luč mi bodi,
zmaj nikar naj me ne vodi!

Črke ob robu pa povedo — najprvo po desni strani in po levi nazaj — VRSNSMV — SMQLIVB, kar naj bi bilo:

Vade Retro, Satana, Numquam Sua-
de Mihi Vana — Sunt Mala, Quae Libas,
Iipse Venena Bibas. Prosto povedano:
»Pojdi proč, satan, nikar mi ne prigo-
varjaj slabega; je hudobija, kar nudiš,
sam pij strup«, ali spet v verzih pove-
dano:

Pojdi satan, pojdi proč,
ti slepar si od nekoč!
Kar nam nudiš, to je strup,
sam uživaj svoj obup.

Črke v stranskih poljih CSPB pome-
nijo kakor na prednji strani »križ sve-
tega očeta Benedikta.

Križ sv. Benedikta ne izvira od
sv. Benedikta samega. Najstarejše po-

datke imamo iz 11. stoletja od papeža
Leona IX.

Pripoveduje se, da je mladenič Bruno,
poznejši papež Leon IX. nevarno obolel.
V boleznih je videl prikazen. Videl da
je lestvo, ki se je dvigala do neba. Na
njej da je zagledal častitljivega starčka
v meniški obleki, sv. Benedikta z ža-
rečim križem v roki. Menih se je spustil
z višav, dotaknil se s križem bolnega
mladeniča in mladenič je ozdravel.

Besedilo h križu, kakor smo ga opi-
sali, je pa baje sestavil papež Zaharija.
Sv. Vincencij Pavelski je križ izročil
usmiljenim sestram, ki so ga vedno ime-
le v visokih časteh. Z odpustki ga je pa
obdaroval papež Benedikt XIV., ki je
tudi določil posebno besedilo za blago-
slov tega križa (dne 23. XII. 1741, torej
nekako pred 200 leti).

Naj bi se križ sv. Benedikta tudi
med nami udomačil in naj bi nam v
njegovem jubilejnem letu in vselej po-
magal preganjati moč hudobnega duha.
Saj smo pomoči in varstva svetnikov in
božjega blagoslova pač vedno potrebni.

dušni vodnik in spovednik redemptorist Klement Dvořak, ki je sedaj prištet že med svetnike. Večkrat ga je obiskoval tudi ob večernih urah. Kakor se je duh sv. Alfonza Lig. ki je vodil Klementa, izlil v dušo tega svetega gojca, tako je tudi Klement enako blagodejno vplival na spovedanca Friderika. Svetnik je vzgojil svetnika.

Cednosti, ki se svetijo na svetem Alfonzu in na svetem Klementu, so prešle na poznejšega našega škofa Friderika. Kdo ne pozna plamteče ljubezni Alfonzove do presv. Reš. Telesa in do preblažene Device Marije? To sta dve temeljiti krepostni potezi v svetniškem življenju našega Baraga. Te dve pobožnosti vaji sta mu dajali tolažbo, moč in vztrajnost v težkih misijonskih opravilih in na trpljenja polnih potih dušnega pastirovanja. Pobožnost do sv. R. T. in do Brezmadežne je hotel vcepiti tudi v srca svojih vernikov in v srca vseh Slovencev, ki jih je tako ljubil. Poslovenil je sv. Alfonza knjigo o sv. Reš. Telesu: »Obiskovanje Jezusa Kristusa v presv. R. Telesu in pa pozdravljenje Marije, prečiste Device«. Priredil je tudi knjigo o češčenju in posnemanju Matere božje.

Če bi kdo vprašal, kje je zajemal Baraga občudovano gorečnost za čast božjo in zveličanje duš, srčnost v težavah, tolažbo v preganjanju, ljubezni do grešnikov, požrtvovalnost v izvrševanju duhovskega in misijonskega poklica — bomo morali odgovoriti: v neusahljivem studencu sv. Reš. Telesa. »Jezus Kristus, naš dobri Pastir, skrit v sv. Reš. Telesu« to je bilo jedro skoraj vsem njegovim pridigam in njegovim spisom. Baragova ljubezen do evharističnega Zveličarja je bila ona tajna sila, ki je poboljševala vernike doma in spreobračala nevernike v Ameriki.

Kot častilec Najsvetejšega je opravil svojo novo mašo na oltarju pred sv. Reš. Telesom v ljubljanski stolnici. Ko je došel v Ameriko in se je nekaj časa mudil pri škofu v Cincinatu, mu je bilo v največjo tolažbo, da je lahko vsak dan po večkrat obiskal sv. Reš. Telo.

Hodimo po potih svetniškega Baraga vsaj v češčenju presv. Reš. Telesa in v ljubezni do Marije. Cetuji ga še ne častimo kot svetnika, vendar upamo, da imamo v njem pri Bogu mogočnega zagovornika. Samo bolj vneto in zaupno prihajamo k njemu. Prosimo Boga, da ga bo čudežno proslavil. A. Č.

opravljajo tako imenovane višje službe in sami ti tvorijo upravni svet (predstojništvo). Kadar okolnosti priporočajo, bo voditelj postavil namestnika tajniku, poučevalcu novincev, blagajniku ali popolnoma nove in more dati tudi družbenikom, ki te posle opravljajo, značaj višjih opravnikov.«

Ni tako važno, ali člani odbor volijo ali ga voditelj sam imenuje; važno pa je, da je odbor na mestu. Če so člani uvidelni, je na splošno bolje, da ga sami iz sebe izvolijo. V tem smislu govori zopet § 20. splošnih pravil Marijinih kongregacij: »Člane sveta ali višje opravnik v kongregacijah, kjer ni navade, da bi jih prosto določal voditelj — iz važnih vzrokov tudi ne kaže take navade uvajati — volijo z večino glasov družbeniki, ki jih voditelj za vsako službo posebej skliče.«

Važno je dalje, da odbori ne bodo večni, prednice kakor instalirane in odborniki (-nice) sami kimovci. Samo stari odborniki, ki so že prestali vse mladostne boje, marsikdaj več ne razumejo mladih ljudi in njihovih bojev, meneč, da so imeli do teh bojev in porazov samo oni pravico. Zato z železno komando brez ljubezni in ozirov ubijajo mladi svet, da se ne počuti dobro v družbi, ker je nerazumevan. Ne rečemo, da se med temi člani ne najdejo dostikrat tudi zlati ljudje, a vendar se morda ne motimo, če trdimo, da marsikje hirajo družbe ravno po njihovi brezljubezenski suhoti. Odbor naj torej skrbi, da pridejo vanj vsaj dve tretjini mladih moči, tudi naj bi ne bila ena in ista oseba več kot tri leta zaporedoma načelnik (-nica). Vse to naglašajo zopet splošna pravila Marijinih kongregacij v § 21.: »Službe se navadno menjavajo enkrat na leto, ob času, ki ga določajo pravila ali posebni običaji. Za službe, ki se med časom izpraznijo, naj se poskrbi na isti način kakor prej.«

Če že mora biti vsak družbenik predvsem vzoren kristjan s tem, da svojo vero in življenje popolnoma uravnava po veri in običajih svete katoliške Cerkve: da hvali, kar ona hvali, zameta, kar ona zameta, v vseh stvareh misli, kar ona, in se nikdar ne sramuje ne v zasebnem, ne v javnem življenju delati kot dober in poslušen sin tako svete matere — velja brez dvoma vse to še v veliko večji meri za družbene odbornike (-nice). Saj poudarjajo to dolžnost zopet splošna pravila Marijinih kongregacij v

§ 48.: »Kakor se višji opravniki odlikujejo od drugih družbenikov po dostojanstvu, tako naj jih prese-gajo tudi po tem večjih krepostih in natančnejšem spolnjevanju pravil, kolikor višja služba jim je po-verjena.«

Odbor dalje ni za parado ali peto kolo, marveč desna roka voditeljeva, tvori stik med voditelji in člani, nadzira pod vodstvom vodite-ljevim življenje družbenikov, išče in daje pobu-de in napravlja program dela, propagando za udeležbo pri sestankih, verskih vajah, vodi sta-tistiko udeležbe, dela, uspehov in nazadovanja, posebno pa se zanima za tiste člane, ki se od-daljujejo od družbe, žive pod kvarnimi vplivi, v nevarnih prilikah. Vsak utrip verskega živ-ljenja, vsa pota možnosti po izboljšanju, vse, kar bi bilo dobro za porast verskega življenja, naj zanima odbor. Zato si odbor delo razdeli s tem, da prevzamejo posamezni člani odbora vodstvo posameznih farnih delokrogov. »Z vso skrbjo naj izpolnjujejo dolžnosti svoje službe in naj se obračajo na voditelja, kadar koli bo potrebno, da mu dajo račun o svoji upravi, da ga vprašajo za svet v dvomih in težkih zadevah, da dobe nova na-vodila in se tako usposobijo, kakor je prav, za zveste pomočnike nje-gove oblasti v vodstvu družbe« — govore splošna pravila Marijinih kongregacij v § 49.

Odbor pa nastopa le kot celota. Zato obrav-nava vse le v sejah, ki jih vodi načelnik (-nica), odločuje pa modri in izkušeni voditelj. Važne so zlasti prve seje po izvolitvi novega odbora. Glavna tvarina za vsako sejo naj bo že naprej določena. Določi jo voditelj ali pa sklep odbora z odobrenjem voditelja. V gotovih stvareh je dobro dati tudi pismeno nalogo. Na seji naj poda vsak odbornik (-nica) poročilo o svojem področju: spremembe članstva, poroke in smrt, preselitve in doselitve novih članov, o nravnem vedenju članov, o naraščanju in o skupnem se-stanku, če je župnija večja. Pri vseh teh poro-čilih pa seveda ne sme odločati policijski duh, ampak duh krščanske ljubezni, ki skuša bratovsko in sestrsko vplivati na sobrata in so-sestro, da se vrne, če je zašel na napačna pota, zopet v pravo smer. Ako odbor ni pravi zgled bratovske ljubezni v družbi, potem družba abso-lutno ne more biti družba bratov in sester.

Za poročili pridejo na vrsto druge točke dnevnega reda. Vsi sklepi naj bodo točno dolo-

Nepričakovana sprememba. Se se spominjamo vsi, ki imamo kaj več križev na grbi, kako so svoj čas rovarili anarhisti in drugi prekucuhi ter sovražniki sv. Cerkve na Portugalskem. In danes? Fatim-ski čudež je tudi v tem, da se je Portugalska iz brezbožne dežele, kjer so vse javno življenje urejali brezbožni zakoni, spremenila v državo, ki se ravna po božji po-stavi, kjer cvete versko življenje, kjer vladajo krščanska načela v zasebnem in javnem življenju, po družinah, v šolah, na ulici, v javni upravi, v sodstvu, v državni zbor-nici in na sedežu predsednika re-publike.

Fatima je ime, znamenje pre-roditve vsega naroda, pa tudi zna-menje posebne naklonjenosti Mari-jine do te prelepe dežele.

Fatima sega tudi preko mej Portugalske in bo zajela vse kato-liške narode. Tudi do nas je prišel klic. Po naročilu Fatimske Kraljice rožnega venca opravljamo pobož-nost petero prvih sobot in upamo, da se bodo tudi pri nas omeščala srca grešnih in brezbožnih src in da nam bo ljubi Bog olajšal trplje-nje sedanjih dni. Naj ne bo žalost-nih izjem, ki bi vabilo svojega nad-pastirja prezrli in prepustili to po-božnost le nekaterim izvoljenim, narod zares ljubečim dušam!

Takle svēt damo vsem dobrim a boječim, občutljivim, predvsem pa mladostnim osebam ter vsem, ki niso sposobni, da bi bližnjega svarili, karali ali učili, ko žali Boga, ko grdo preklinja, ostud-no govori ali izgovarja celo bo-go-kletne besede; Obrni se od takega človeka, pokaži nevoljo ali stud, če moreš, se odstrani, pojdi na-prej, sam zase pa na tihem zdihi vsaj v srcu: Hvaljen Jezus!

Kako primerno zadoščenje in počesčenje, ko se žalostiš, ker drugi tako drzno, brezčutno in lahkomišljeno, če ne satansko-zlobno skrunijo sveto ime Jezuso-vo, žalijo njegovo presv. Srce, de-lajo nečast in sramoté prečisto Devico Marijo.

Zdaj znamo že naizust molitev, ki jo opravljamo vselej po blago-slovu z Najsvetejšim, in z njo za-doščujemo Bogu za številna raz-žaljenja. Kaj, če bi o takih prilož-nostih, ko ne moremo svariti, sami zase odmolili na tihem tudi te pravne molitve!

Bolje pa bo in tudi potrebno je, da vsakdo, ki zmore, zlasti če ga veže dolžnost, ljubeznivo na-stopi in vrši prekoristno delo lju-

bezni do bližnjega, spregovori kakšno svarilno besedo n. pr.: »Prijatelj, nikar! Kaj ti je storila Marija, da jo tako ostudno stramotiš?«

Nedorasle osebe naj se ne boje spregovoriti, če slišijo in vidijo, kako se Bog žali, kako se Brezmadežni jemlje in krati čast. O sv. Ivani Franciški Santalski beremo v cerkvenem brevirju, da je že kot 5 letna deklica opozorila nekega plemiča, ki je bil kalvinec (krivoverec), na usodno zmoto. Storila je to na preprost, toda nazoren način: Ko ji je omenjeni krivoverec izročil neko darilce, ga je vrgla takoj na ogenj s pripombo: »Glej, kako bodo goreli krivoverci v peklu, ker ne sprejmejo Jezusovih nauk.«

Prijateljsko svarilo, četudi preprosto, ima vselej svoj učinek, če ne brž, pa pozneje, kajti take opozorilne besede se rade globoko zapičijo v srce.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Za čas napadov iz zraka. Vatikansko glasilo »L'Osservatore Romano« je objavilo 24. dec. 1942 odlok, po katerem se dovoljuje popolni odpustek vsem, ki za časa zračnih napadov s popolno ljubeznijo do Boga in s popolnim kesanjem nad svojimi grehi pobožno zdihnejo: »Moj Jezus, usmiljenje!«, ali »Moj Jezus, usmili se me!«

Ta odpustek je dovoljen zgolj za čas, kadar je kako mesto ali kakšen drug kraj bombardiran iz zraka. Ker gre tu za smrtno nevarnost, ni neobhodno potrebno, da bi se moral izpolniti običajni pogoj: prejem sv. zakramentov (sv. pokore in sv. Evharistije), pač pa je potrebno in zadostno, da se obudi popolno kesanje (kesanje iz popolne ljubezni do Boga) nad storjenimi grehi. Pripomniti je tudi, da se ta popolni odpustek more dobiti samo med napadom (bombardiranjem) iz zraka; torej ne, če je dano znamenje (alarm), ali med prehodom tujih in sovražnih aparatov.

Slovesnost v dvanajstih jezikih in trinajstih obredih. Še nam je v spominu kratek opis izrednega in veličastnega Evharističnega kongresa, ki se je izvršil

čeni in izvedeni. Sklepi naj bodo do potankosti premišljeni in določeni tisti odborniki, ki morajo sklep izvršiti. Sklepi se zapišejo in pred začetkom prihodnje seje prebera, da se ugotovi, ali so se izvršili ali ne in zakaj ne.

Daj Bog po priprošnji Marijini, da bi odbori naših Marijinih družb v tem duhu delovali, potem ni dvoma, da bodo družbe tudi v prihodnje donšale obilen sad za naš narod, posebej za našo mladino!

† MARA PIRČEVA APOSTOLSKA KONGREGANISTINJA

Na sveti božični dan je umrla v Šlajmerjevem domu strokovna učiteljica v mestni šoli za manj nadarjeno deco v Ljubljani gdč. Mara Pirčeva. Na Sentjanžvo jo je spremljala k Sv. Križu neobičajno velika množica: stanovski tovariši in tovarišice, znanci in prijatelji iz vse Ljubljane, predvsem pa njene ljubljene tovarišice, kongreganistnje od Sv. Jakoba, katerim je bila šele nekaj mesecev prednica, in od stalne kongregacije, kateri je nekoč načelovala; otroci iz šole in Marijinega vrtca so kot prelep, živ venec obdali njen grob, orošen s premnogimi solzami hvaležne ljubezni. Ko je izvenela nagrobna pesem — stolni pevski zbor se je poslovil od odlične altistinje — v žalosti in hudi zimski burji, so ji izrekli poslednji zbogom zastopnik učiteljskega zbora, kongreganistinja v imenu Družbe, deček in deklica Marij, vrtca ter zastopnik šentjakobske župnije in voditelj kongregacije. Ta zadnji govor, ki obsega njen življenjepis in delo, prinašamo na tem mestu v celoti:

Pri seji na večer tiste noči med četrtkom in petkom pred 10 dnevi, ko si za vedno legla, smo se domenili, ali ne, gospodična Mara, da se vidimo zadnjo nedeljo v decembru pri izrednem shodu Marij, kongregacije, kateri si bila prednica. Torej danes, kot je bilo sklenjeno. Shod je res izreden: namesto ob 4 že ob 2, namesto v farni dvorani na pokopališču pri Sv. Križu, in poleg članic so prišli tudi drugi gostje, veliko jih je, zelo veliko. Seveda si tudi

Ti navzoča. Ne sediš tam na onem stolu, tu pred nami ležiš v grobu. Res izreden shod, nepričakovan, vendarle shod, kakor domenjeno, zato mi ne zameri običajnega govora, preden Tvojega izčrpanega telesa ne vzame vase premrla zemlja. Izredno stališče imaš danes, draga gospodična, pri našem shodu, o Tebi namreč bom govoril.

V prvem letu tega stoletja, tri dni pred praznikom Vnebovzete, ki Ti je dala svoje ime, si bila v Borovnici, v senci božje žlahte pod skrivnostnim Krimom, pridružena trem sestricam. Ob skrbi svetniške matere, ob varstvu požnega očeta — iz učiteljske družine — so vzrasle učiteljice, ki vzgajajo mnoge: prva, Ksaverija, učiteljica poganom na Kitajskem, misijonarka, druga, Vera — Katarina, učiteljica — redovnica, tretja, Stana — učiteljica svoji družini in deci v šoli, četrta, Mara, je združila poklice vseh treh starejših sestic v enega: v poklic moderne katoliške akcionašinj: ostati doma, pa biti misijonarka, živeti med svetom, pa ne biti od sveta, samska, pa duhovna mati mnogih otrok.

1. Edina si še ostala pri ljubi mami in dragemu ateju, se z vso otroško ljubeznijo njima posvečala, pa vendar zapuščaš ob vsaki priliki toploto domačega življenja, da kot resnična misijonarka prinašaš Boga v moderno pogansko družbo. Kdo Te priganja? Ljubezen Kristusova! Zato hitiš v šolo med svoje nebojlenčke — 20 let dela kot strokovna učiteljica na mestni šoli za manj nadarjeno deco —, hitiš v Vrtec med svoje ljubljence, hitiš k shodom in sejam Marij. kongregacije, Katoliške akcije; na sto krajih te hočejo imeti, da predavaš, vodiš, učiš, svetuješ, predvsem pa delaš. Kličejo te ubogi po barakah in zatohlih stanovanjih, kot članica Elizabetne konference — še večkrat po lastni pobudi — hitiš mednje; zdihuje bolnik, hitiš, da si mu zvesto ob strani v dolgih urah; za ono dekle si zvedela, da je ni več k shodom, da hodi svoja pota, pa se ponižaš in hitiš, da dušo rešiš. — Kot izborna altistko Te z obema rokama sprejema stolni pevski zbor, pesem Ti je podvojena molitev. Ob smrti očetovi pred dvema mesecema smo mislili in se bali, da bo Tvoj apostolski polet omahnil, pa smo doživeli Tvojo popolno predanost delu za druge. Silno se Ti je mudilo, kot bi vedela, da gre na večer; vsako delo si sprejela, povsod točna, to je zadalo zadnji udarec krhkemu zdravju. — Ni bilo akcije za podvig verskega življenja, da ne bi Mara hitela izvrševati navodil. Ona je bila tista, ki ima največ zaslug, da se zadnje mesece obnavlja

z vso pestrostjo pod okriljem in s sodelovanjem papeške ustanove »Propagande« v Castel Gandolfo meseca oktobra (1942) v proslavo 25 letnice škofovanja sedanjega svetega očeta Pija XII. — Zadnji praznik razglašanja Gospodovega je pa prejelo 42 novomašnikov tega zavoda, ki pripadajo 20 narodnostim iz vseh petih delov sveta — zakrament sv. mašniškega posvečenja.

Zavod »Propaganda Fide«, kjer prejema skupno vsako leto do 200 kandidatov iz Evrope, Azije, Afrike, Amerike, Avstralije duhovno in misijonsko vzgojo, ima že tristoletno zgodovino. Od tu je doslej že izšlo na vse strani sveta do 6000 blagovestnikov, različnih po narodnosti, pa prepojenih z isto resnico Kristusovo, da nudijo sveti katoliški Cerkvi trdno oporo v misijonskih krajih z vpeljavo domače duhovščine.

Tem 42 blagovestnikom je podelil sveto posvečenje prefekt Propagande: kardinal Fumasoni Biondi. Med njimi je bilo 7 Afričanov iz Etiropije, iz Kenije in Severne Afrike, iz Nyasalande, Tanganike in iz Toča; 1 Amerikanec iz Hondurasa; 9 Evropecev iz bivše Jugoslavije, Albanije, Bolgarije, Grčije, z Norveške in Romunije; 4 Avstralci, drugi pa iz Azije; iz Annama, Ceylona, Koreje, Indije, iz Japonske in Kitajske. Koliko razlike in vendar vsak izmed njih — katoliški duhovnik!

O posameznih je pripomniti tole:

Novomašnik s Koreje, Marko Tyeng, je sorodnik mučencev, ki jih je papež Pij XI pred 18 leti prištel med blažene. Afričani (7 jih je bilo) so prvenci, ki so s tega dela sveta v Propagandi prejeli mašniški red. Novomašnik Janez Gbiki iz Toča je bil posvečen prav ob 50 letnici, kar je bila ustanovljena ta apostolska prefektura. — Indijanec Alfred Fernandez je postal mašnik prav ko je spirital v zavodu »Propaganda« praznoval 40 letnico svojega mašništva. Kot bivši misijonar v Hideradabu je podelil sveti krst Alfredu, ki je nastopil sedaj misijonsko službo med svojimi rojaki.

Po posvečenju so bile darovane svete maše v raznih obredih: v sirske, melhitske, malabarske, koptske, etijopske, rumenske, rutenske, ruske, grške, maronitske, armenske, malankerske. Med sv. opravilom

je prepevala »pevska šola« (schola cantorum) slovanske, francoske, nemške, arabske, anamitske, kaldejske, angleške, indijske, japonske, grške, kitajske, afriške in koreanske pesmi.

Priznanje velikemu umetniku. Msgr. Lorenzo Perosi, slavni skladatelj in vodja vatikanskega zbora, je slavil nedavno svojo sedemdesetletnico. Spomnil se ga je tudi sveti oče Pij XII. in mu poslal osebno čestitko poudarjajoč njegovo veliko prizadevanje za veličanje službe božje in cerkvenih slovesnosti z lepo, zvisheno glasbo in krasnimi glasbenimi umotvori. Papež mu želi obilno moči in svežosti, da bi mogel še dolgo uporabljati odlične darove v slavo božjo in za vnemanje pobožnosti z liturgično glasbo; obenem mu je podelil apostolski blagoslov.

Posebno odposlanstvo. Med sprejetimi od sv. očeta Pija XII. so zbudili pozornost zlasti zastopniki misijonarjev in redovnih oseb, ki so se vrnili zadnje dni iz vzhodne Afrike. Spremljal jih je msgr. Emil Castellani, naslovni nadškof iz Perge in apostolski delegat.

Odgovornost v službi naroda. V Ženevi so prišli novi člani državnega zbora za Švico k prisegi v cerkev Notre Dame, kjer so imeli molitve za pomoč Svetega Duha in slovesno mašo. Zbralo se je tudi mnogo vernikov, da so skupno s poslanci prosili za razsvetljenje v izvrševanju odgovornih dolžnosti v službi ljudstva in države.

Iz naše srede

Kadar je Bog močno žaljen, kadar se drznost ubogega človeškega revšeta in ničvredneža dvigne celo zoper Boga s strašno oskrumbo, takrat se zbero dobri verniki, da skušajo dati zadoščenja žaljeni dobroti božji in tako odvrniti zasluženo kaznovanje. Nezasišano onečaščenje Jezusa samega v presv. Evharistiji so povzročili sredi decembra 1942 na Ajdovcu pri Žužemberku komunisti s tem, da so zažgali tudi cerkev, polili notranjščino cerkve z bencinom in tako dosegli, da je ogenj vse uničil, tudi oltarje in tabernakelj z Najsvetejšim vred. Cemu in iz kakšnega namena? Človek ne

molitev sv. rožnega venca med nami, ona je pobudnica molitvene zveze družin, ni se sramovala kot branjevka ponujati ob vsaki priliki verskih knjig, ki so v novejšem času izšle med nami. Kako jasna, odločna in cerkvenemu vodstvu vdana je bila pri presojanju pokretov naših dni. Zelo se je zabavala, ko je zvedela, da bi utegnila biti ona prva na vrsti, če bi prišli sovražniki sv. Cerkve do moči. — Apostolsko delo nam je Maro najbolj približalo, tu bo v farnem življenju dušni pastir še dolgo pogrešal enake v apostolskem delu.

2. Sredi sveta, sredi modernega življenja, in vendar jo kot ščit obdaja skrivnostna osamelost duhovnega življenja, katerega osnova je: sebe zataji, težave življenja krepko nosi, Kristus naj bo Tvoja pot in moč. Tvoje izsušeno telo razodeva, da ga nisi razvajala, kako malo zahtevna in preprosta si bila v hrani, obleki, spanju si kradla ure; zase čim manj, da bo za druge kaj več. Težave življenja: smrt ljubljene mamice, očetov grob, še svež, slovo od sestric, slabosti, utrujenost telesa, razočaranje, nehvaležnost, nerazumevanje, nasprotovanje...; in če bi pogledali globlje: kateri po popolnosti hrepeneči duši so bile prihranjene prave getzemanske ure? Pa vse si spretno prikrivala z razigranostjo, da smo se spogledovali. Za Kristusom si hodila. Kdo je bil med prvimi molivci v šentjakijski cerkvi? Mara. In čez dan med redkimi obiskovalci, kdo se zadnji poslavlja, ko cerkovnik že zaklepa cerkvena vrata? Mara. Včasih nepremično kleči, potem zopet hiti ob postajah križevega pota vsak dan. Večkrat se ji mudi, zato ujame trenutek, da izlije svojo dušo pred tabernakeljskim Samotarcem. Evharistična nekrvava daritev s sv. obhajilom vsak dan pretvarja njeno življenje v krvno žrtev uporabljajoče se v Bogu. Vsaka beseda je razodevala, da Mara živi v svetu, ki ni od tod; zato je nehote prehajala tudi v mlade duše, katerim je raj notranjega življenja še zaprt. Redovnica sredi sveta.

3. Duhovna mati mnogih. Materinska, ko si iskala v topih pogledih defektne dece duha; razumela si jih, oni pa tebe. Vrtničarji so Te obdajali z otroškim zaupanjem, mladenke, ki jih je vabil svet, si z veliko potrpežljivostjo zvabila v Družbo. Ponosna do ljubosumnosti si bila nanje, saj je marsikatera povsem sad Tvojega truda. — Strokovna učiteljica se spozablja in postaja kakor tisti, ki streže, da vse pridobi. Oseba ni nič, božja stvar naj raste.

Gospodična Mara! Sedaj, ko je zvil Stvarnik šotor Tvojega zemskega bivanja, smo Ti hvaležni

za zgled, za delo. Mladini naših organizacij boš bližnji ideal za katoliško delo, molitev in žrtev. Povejte pravičnemu, da mu bo dobro. Upamo, da Ti je dobro, saj Bog ve, da si zidala na temelji, ki je Kristus, da si zidala zlato, srebro, drago kamenje. Če je bilo vmes kaj lesa, slame, sena, naj Ti pravični Sodnik šteje v očiščenje zadnje veliko trpljenje. Če se Ti je treba rešiti kakor skozi ogenj, Ti hite v pomoč naše molitve. — Ti pa prosi tam za svoje sorodnike po krvi in delu, za sodelavce, za farno mladost. — Zbogom!

Jože Pogačnik:

SVETIŠČE

Kadar pred prazniki, posebno pred božičem in veliko nočjo, hišo pospravimo, poribamo in denemo na mizo svež prt, pride v hišo tudi občutek praznika, toplo nedeljsko razpoloženje. Kadar pa belimo, postanejo v svetli hiši tudi srca svetlejša in bolj vesela. Ob takih prilikah je v hiši nekako tako kakor zunaj, kadar prihaja pomlad čez trate. Podobno mora biti pri srcu človeku, ki se vseli v novo suho in čedno stanovanje.

Podobne reči se gode tudi v duši, v kateri Bog nadnaravno deluje. Dušo Bog osnaži, očisti greha, potem okraši in razsvetli — s tem, da razlije vanjo posvečujočo milost. Okras duše je seveda duhovne narave, posnetek je Boga samega. Milost dušo pobôži, kolikor je človek tega zmožen. K okrasju spadajo tudi kreposti in darovi Svetega Duha. Po njem je človek živ, nadnaraven organizem, sposoben za nadnaravno dobra in tudi zaslužna dela.

Pa tudi to ni dovolj. Ko je duša po milosti razsvetljena in okrašena, si jo Bog izbere za svoje milostno prebivališče. Po milosti je duša božji tempelj. Zaradi milosti je Bog naš nadnaravni Oče, ki nas je rodil v krstni vodi za svoje otroke. Tako je neskončna razlika med Stvarnikom in stvarjo premoščena z nežno in skrivnostno vezjo, ki veže očeta in otroka. Zaradi tega smo tudi božji prijatelji. Jezus imenuje učence svoje prijatelje, »ako izvršujete, kar vam jaz zapovedujem« (Jan 15, 15). Tudi bogaboječega Abrahama imenuje Sveti Duh »božjega prijatelja«.

Prijatelji si žele biti blizu. Tudi Bog, po milosti naš prijatelj, hoče biti duši povsem blizu. Zato se v njej naseli. »Ako me kdo ljubi, bo mojo besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala«

more drugače soditi, kakor da so to storili iz satanske zlobe in hudobije. Kjer se vgnezdijo nevera, kjer izgine strah božji, ima dostop satanska zlobnost in besnost, tam se človeška sprijenost posmehuje tudi največjemu vseh grehov — sovražstvu do Boga. Kaj neki kot sovražstvo do Boga je gnalo komuniste, da so počeli tako divje bogoskrunstvo na Ajdovcu. Pa če bi ne mogli govoriti o sovražstvu do Boga in do vsega, kar je sveto, jim moramo prisoditi tako preziranje in brezbožnost do Jezusa v sv. hostiji, da njih krivda ni nič manjša.

Ta strahovita pregreha, ki so jo storili v naši sredi naši slovenski sorojaki, v deželi, kjer se je pred leti izvršilo tako veličastno evharistično slavlje, mora dobiti popravilo; za to zlobno in preveliko hudobijo je treba zadoščevati. V ta namen je bil določil prevz. ljublj. nadpastir in škof nedeljo po sv. Treh kraljih. Povabil je ljubljanske duhovnike in prebivalce na zadoščevalno pobožnost in na uro molitve v stolnico. V svojem govoru je naglasil potrebo zadoščevanja za nečast, ki jo je moral naš Zveličar v Zakramentu ljubezni trpeti. Sv. apostol Janez sicer pravi (I 2, 2): »Otročiči moji, to vam pišem, da bi ne grešili. Ako pa se kdo pregreši, imamo zagovornika pri Očetu, Jezusa Kristusa, Pravičnega. On je sprava za naše grehe; pa ne samo za naše, marveč tudi za ves svet.« Da bomo pa te sprave mogli biti deležni, moramo tudi sami zadoščevati. Vsaka hudobija se mora oprati prej ali slej. Če se to prostovoljno ne zgodi, že Bog sam poskrbi, da je zadoščeno božji pravici.

Zadoščevati so dolžni tudi dobri verniki, in sicer iz dveh razlogov — je dokazoval prevzvišeni v svojem premišljevanju: prvič iz ljubezni do Boga, iz ljubezni do evharističnega Zveličarja, ki je tolikokrat pozabljen, zaničevan, preziran; da, deležen celo sovražstva — kakor priča primer na Ajdovcu. Ljubezen do Jezusa nas priganja, da poskušamo popraviti zločinske krivice drugih, ki z bogoskrunstvom izzivajo dobrotljivost našega Odrašenika.

Dolžnost zadoščevanja terja od nas tudi druga največja zapoved — ljubezen, ki jo moramo gojiti do vsakega bližnjega, tudi do bogopozabnih zasleplencev, ki zločinsko polagajo svoje razdirajoče roke na Bogu posvečene kraje in se ne tresejo pred jezo pravičnega

Boga, ko počenjajo božjeropne hudo- bje.

Naša spokojna in zadoščevalna pobožnost naj se pa ne omejuje le na to določeno uro skupnega češčenja in poklonstva presveti Evharištiji, marveč naj se nadaljuje in ponavlja v zasebnih žrtvah, v darovanju trpljenja in tegob, ki jih povzročajo sedanji bridki časi. Naj se božje usmiljeno Srce v pogledu na naše zadostilne žrtve ozre tudi na vse zapeljane ljudi v goščah, po vaseh in v mestu, da bodo pravočasno spregledali in se odvrnili od nesreče, ki vanjo drve.

Ježica. Zadnja tri leta smo si Ježenci povečali farno cerkev sv. Kancijana, mučenca in tovarišev. Stara cerkev, ki je bila dozidana l. 1802. in bila 25 m dolga in nekaj nad 10 m široka, je postala tekom časa premajhna, saj je od l. 1787., ko je bila ustanovljena ježenska fara, pa do danes naraslo število faranov od 800 na 3500.

Tako smo začeli resno misliti na povečavo in smo zbrali v jeseni l. 1938. po fari toliko prostovoljnih prispevkov, da smo se na spomlad skorajžili, sicer nekoliko v strahu, in začeli z zidavo. Zida se samo s prostovoljnimi darovi. Podrli smo del stare cerkve — zakristijo in presbiterij — in domači zidarSKI podjetnik Ivan Erjavec je po načrtu arhitekta inž. Vinka Glanza prizidal ostalemu delu stare cerkve kvadrat na 16 m, tako da je sedanja cerkev 40 m dolga in v novem delu 16 m široka. Dne 11. julija 1939 je prevz. g. knez in škof dr. Gregorij Rožman blagoslovil in vzdal vogelni kamen v novo apsido. — Žraven novega dela je prizidana Marijina kapela, ki smo jo zaradi težkih časov, v katerih smo jo zidali in opremljali, posvetili Kraljici miru. Prevzvišeni je blagoslovil 11. maja 1941 sliko

(Jan 14, 23). »Ljubezen božja je izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rimlj 5, 5). Stvari imenuje sveto pismo le »podnožje božjih nog«, dušo v milosti pa — »božji tempelj«: »Ne veste li, da ste tempelj božji in da Duh božji v vas prebiva« (1 Kor 3, 16). »Vi ste namreč svetišče živega Boga« (2 Kor 6, 16). Jezus ob slovesu učence tolaži, da »Duh resnice v vas prebiva in bo v vas« (Jan 14, 18).

Duša v milosti je božji tabernakelj, oltar, na katerem prebiva božje veličastvo, skrivnostna božja hišica, domek vsemogočnega Boga. Po tem skrivnostnem bivanju božjem v duši postane pravični deležen neskončne božje svetosti, podobno kakor je po isti milosti deležen božje narave, kolikor kot stvar seveda more biti podobna Božu.

Iz tega skrivnostnega dejstva: Bog po milosti v meni prebiva, izvira mnogo dragocenih naukov za kristjana.

1. Ker smo božje svetišče, bomo častljivo od mrtvih vstali. Sveti Pavel to rad poudarja: »In če prebiva v vas Duh njega, ki je od mrtvih obudil Jezusa, bo on, ki je Jezusa Kristusa obudil od mrtvih, tudi vaša umrljiva telesa oživil po svojem Duhu, ki v vas prebiva« (Rimlj 8, 11). Sveti Duh »je ara za našo dediščino« (Ef 1, 14). Kaj bi se torej bali tistih, ki umore samo telo, in še to le začasno! Njim, ki so v milosti, je obljubljeno častljivo vstajenje mesa in večno življenje!

2. Smrtni greh prežene milost iz srca in razdere božje svetišče; odpove bivanje Božu samemu. Smrtni greh je duhovni samomor in bi bil tudi umor Boga, če bi bilo to mogoče. Umor človeka je po božjem razodetju vnebovpjijoč greh, ki kliče božje maščevanje; »zakaj po božji podobi je človek ustvarjen« (1 Mojz 9, 6) in to podobo božjo morilec razdere. Kdor pa privoli v smrtni greh, umori v sebi samemu nadnaravno življenje in razdere v sebi nadnaravno božjo po-

dobro milosti. Strahota! V knjigi Makabejcev bemo, kako je Antijoh Epifan oskrnil jeruzalemski tempelj in ga spremenil v pogansko pohujševalnico. In božja kazen? »In on, ki je v neizmernem napuhu mislil, da more tudi valovom na morju ukazovati, je bil do tal ponižan, tako da so hudobnežu iz telesa črvi lezli in živemu je meso v bolečinah odpadalo, da je bil tudi njegov duh in smrad vojskini trumi nadležni. Ubijalec in preklinjevalec je bil silno hudo udarjen; kakor je sam z drugimi ravnal, je v tuji deželi na gorah z revno smrtjo končal življenje« (2 Mak 9). »Če kdo tempelj božji pokončava, njega bo Bog končal. Zakaj tempelj božji je svet, in taki ste vi« (1 Kor 3, 17), nas resno svari apostol Pavel.

3. Ker je tudi telo božji tempelj, se moramo kristjani posebno ogibati nečistega greha, ki skrni božje svetišče: »Ali pa ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in da niste svoji. Poveljujte torej Boga v svojem telesu« (1 Kor 6, 19, 20).

4. Svetniki so molili Boga, v svoji duši po milosti pričujočega. Naj bi se tudi mi na to navadili. Tako bi lahko živeli v zavesti božje pričujočnosti. Posebno v skušnjavah naj bi to znali.

5. In slednjič: »Ker imamo torej take obljube, predragi, se očistimo vseh madežev mesa in duha in dopolnjimo posvečenje v božjem strahu« (2 Kor 7, 1).

Kraljice miru, ki jo je naslikal akad. slikar Slavko Pengov. Na zlatem dnu obdana od pisanih angelov drži Mati božja golobčka miru. Naj bi se že spolnilo, kar je pri tisti priliki govoril prevz. v pridigi: Izpusti Kraljica miru golobčka miru, da poleti čez svet in mu prinese tak mir, kakršen Bog ve, da mu bo v srečo.

† Marija Steblaj, Marijina družbenica in vneta članica KA — Ježica

Odpustki za marec 1943.

3. Sreda, *prva v m. P. o.* vsem, ki opravijo kakšne nabožne vaje n. č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

4. Četrtek, *prvi v m. P. o.* članom br. sv. R. T. v br. c. Če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

5. Petek, *prvi v m. — Sv. Janez Jozef. P. o.*: 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca J. in sprejmejo spravno sv. obh. — 2. čl. br. sv. S. J. — 3. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj. — 4. tistim kakor 9. dan.

Sobota, *prva v m. Sv. Kolesa. — Priprava za posvetitev brez. Sreč Mar. — P. o.*: 1. vsem, ki opravijo kakšne nabožne vaje n. č. Brezmadežni, da zadostujejo za njegov storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o. — 2. tistim kakor 9. dan.

7. Nedelja, *prva v m. (3. predp.) — P. o.*: 1. čl. br. sv. S. J. — 2. tistim, ki nosijo viš. škap. — čl. r. v. br. trilje p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n.

sv. o.; 2. če so pri mes. procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa molijo pred izp. sv. R. T.

9. Torek, *Sv. Katarina Bol. P. o.* vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v ž. c., kjer ni redovne.

10. Sreda, *Pepelnica.*

12. Petek, *Sv. Gregorij. P. o.* čl. br. sv. S. J. v br. cerkvl.

19. Petek, *Sv. Jožef. P. o.*: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 4. dan. — 2. čl. br. sv. S. J. v br. c. Če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo. — 3. čl. D. S. D., če molijo za njega razširjenje. — 4. čl. šk. br. karm. M. b. v. br. ali ž. c. — 5. tistim, ki nosijo višnj. škap. — 6. čl. br. preč. Srca Mar. — 7. čl. družbe kršč. družin. — 8. čl. br. sv. Družine. — 9. čl. br. za duše v v. — 10. istim kakor 9. dan. — V. o.

22. Ponedeljek, *Sv. Benvenut. P. o.* kakor 9. dan.

25. Četrtek, *Oznanjenje Mar. Devicl. P. o.*: 1. čl. br. sv. R.

T. kakor 4. dan. — 2. čl. br. sv. S. J. kakor 19. dan. — 3. čl. br. N. G. presv. Sreca v br. c. — 4. čl. Mar. družb. — 5. čl. šk. br. karmelske M. b. v. br. ali ž. c. — 6. čl. br. preč. Sreca M. — 7. tistim, ki nosijo višnj. škap. — 8. čl. družbe krščanske druž. — 9. čl. br. za duše v v. — 10. čl. rožnov. br. — 11. čl. br. Sv. Duha, ta dan ali v osm. v br. ali ž. c. — 12. tistim kakor 9. dan. — V. o.

28. Nedelja (3. postna), *zad. v m. — Sv. Janez Kap. P. o.*: 1. tistim, ki vsaj trikrat na teden odmolijo po en del rož. v. — 2. tistim kakor 9. dan.

Podpisani se zahvaljujem Mariji Pomočnici, Mali Tereziki, sv. Tadeju in sv. Antonu Padovanskemu za srečno vrnitev. — Kramar Franc, organist — Strahomer 36.

S. B. se zahvaljuje presvetemu Sreču Jezusovemu, brezmadežnemu Sreču Marijinemu in sv. Rafaelu za večkratno pomoč v velikih stiskah!

Prebodeno Srce Marijino

Šmartin pri Kranju (Facijeva delavnica iz srede 18. stol.)